

บทที่ 5

สรุปผลการวิจัยและข้อเสนอแนะ

การวิจัยเรื่องจรรยาวิพากษ์ของวัยรุ่นเกี่ยวกับพฤติกรรมทางเพศในการนัดพบระหว่างชายหญิง สรุปได้ดังนี้

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

เพื่อศึกษาจรรยาวิพากษ์ของวัยรุ่นเกี่ยวกับพฤติกรรมทางเพศในการนัดพบระหว่างชายหญิง

เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาวิจัย

แบบสอบถามจรรยาวิพากษ์ของวัยรุ่นเกี่ยวกับพฤติกรรมทางเพศในการนัดพบระหว่างชายหญิง

วิธีดำเนินการวิจัย

1. ผู้วิจัยสร้างเครื่องมือวิจัย และตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมือ โดยหาค่าความเที่ยงด้วยวิธี Cronbach's alpha และหาความตรงเชิงเนื้อหา (Content validity) โดยการตรวจสอบจากผู้ทรงคุณวุฒิ
2. การเก็บข้อมูล ผู้วิจัยขอความร่วมมือในการเก็บข้อมูลจาก โรงเรียนในสังกัดกรมสามัญศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ เขตกรุงเทพมหานคร จำนวน 10 โรงเรียน ได้กลุ่มตัวอย่างจำนวน 1,156 คน
3. ผู้วิจัยนำแบบสอบถามที่ได้มารวบรวมแล้วนำข้อมูลที่ได้ไปวิเคราะห์ข้อมูลทางสถิติ

การวิเคราะห์ข้อมูล

1. ข้อมูลทั่วไปวิเคราะห์โดยใช้สถิติเชิงพรรณนา ได้แก่ ความถี่ (Frequency) ร้อยละ (Percentage)
2. วิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างเพศ ประเภทโรงเรียน แผนการเรียน ระดับการศึกษา ของบิดา ระดับการศึกษาของมารดา และสถานภาพการพักอาศัย กับพฤติกรรมการนัดพบระหว่างชายหญิง โดยใช้สถิติวิเคราะห์ Chi-square (X^2)

ผลการวิจัย

1. เพศ แผนการเรียนและประเภทของโรงเรียน มีความสัมพันธ์กับการตัดสินใจจรรยา

วิพากษ์เกี่ยวกับพฤติกรรมการณ์ดพบระหว่างชายหญิงอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

2. ระดับการศึกษาของบิดาและมารดา สภาพการพักอาศัย ไม่มีความสัมพันธ์กับการตัดสินใจรยาวิพากษ์ของวัยรุ่นเกี่ยวกับพฤติกรรมการณ์ดพบระหว่างชายหญิง

3. วัยรุ่นชายมีการตัดสินใจรยาวิพากษ์เกี่ยวกับพฤติกรรมการณ์ดพบระหว่างชายหญิงในพฤติกรรมทางเพศทั้ง 5 ชั้นถูกต้องมากกว่าวัยรุ่นหญิง

4. วัยรุ่นที่เรียนสายศิลป์ทั่วไป มีการตัดสินใจรยาวิพากษ์เกี่ยวกับพฤติกรรมการณ์ดพบระหว่างชายหญิงในพฤติกรรมทางเพศทั้ง 5 ชั้นว่าถูกต้องมากที่สุด

5. วัยรุ่นที่เรียนโรงเรียนชายล้วนมีการตัดสินใจรยาวิพากษ์เกี่ยวกับพฤติกรรมการณ์ดพบระหว่างชายหญิงในพฤติกรรมทางเพศทั้ง 5 ชั้นว่าถูกต้องมากที่สุด รองลงเป็นวัยรุ่นที่เรียน โรงเรียนสหศึกษาและวัยรุ่นที่เรียน โรงเรียนหญิงล้วน

6. วัยรุ่นเห็นด้วยกับการนัดพบ คิดเป็นร้อยละ 86.30

7. สรุปผลจากการแสดงความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่าง

7.1 การเดินจับมือระหว่างชายหญิงเป็นเรื่องปกติในปัจจุบัน

7.2 วัยรุ่นชายมีความคิดว่าการถูกเนื้อต้องตัวจนถึงขั้นกอดจูบกับคนรักเป็นสิ่งที่กระทำได้ และสามารถมีเพศสัมพันธ์ได้เมื่อชายหญิงหมั้นหมายจะแต่งงานกันแน่นอน

7.3 วัยรุ่นหญิงมีความเห็นว่าแค่เดินจับมือเมื่อมีการนัดพบเป็นสิ่งที่ทำได้ในทุกระดับความสัมพันธ์ และสามารถกอดจูบกันได้เมื่อชายหญิงหมั้นหมายที่จะแต่งงานกันแน่นอน แต่ไม่เห็นด้วยกับการมีเพศสัมพันธ์ในทุกระดับชั้นความสัมพันธ์

7.4 สถานการณ์ที่อันตรายควรหลีกเลี่ยง ได้แก่ การอยู่กันสองต่อสองในที่ลับตา การดื่มสุราหรือของมีเมา ภาพโป๊ ภาพยนตร์ที่มีบทรูทเพศ เพราะสิ่งเหล่านี้เป็นสิ่งที่กระตุ้นอารมณ์ทางเพศ

8. ถึงแม้ว่าวัยรุ่นชายจะยอมรับพฤติกรรมการณ์ดพบมีเพศสัมพันธ์เมื่อมีการนัดพบมากกว่าวัยรุ่นหญิงแต่จากการสัมภาษณ์วัยรุ่นชายยังต้องการให้เจ้าสาวของตนเป็นหญิงบริสุทธิ์ในวันแต่งงาน

ข้อเสนอแนะที่ได้จากวัยรุ่น

วัยรุ่นปัจจุบันรับวัฒนธรรมตะวันตกเข้ามามาก ยอมรับเพศสัมพันธ์ทั้ง ๆ ที่เรียนไม่จบ ไม่รัก นวลสงวนตัว ผู้หญิงแต่งกายไม่มีคิติดและปัจจุบันผู้หญิงใจกล้ามากขึ้นเป็นฝ่ายชวนผู้ชายออกเดทก่อน จึงควรสร้างค่านิยมที่ถูกต้องให้กับวัยรุ่น โดย

1. ควรมีการบรรจุหลักสูตร “เพศศึกษา” ไว้ตั้งแต่ชั้นอนุบาล โดยให้เรียนรู้เรื่องสรีระและหน้าที่ ความแตกต่างระหว่างชายหญิง ในชั้นประถมสอนให้รู้จักพฤติกรรมและการป้องกันการถูกล่วงละเมิดทางเพศ เพื่อไม่ให้ถูกล่อลวงโดยไม่รู้ตัว ในชั้นมัธยมศึกษาสอนเรื่องค่านิยมที่ถูกต้องในเรื่องเพศ
2. ครอบครัวมีส่วนสำคัญในการสั่งสอนในเรื่องพฤติกรรมทางเพศ ให้ผู้หญิงรู้จักรักษากวาลสงวนตัว ผู้ชายต้องให้เกียรติผู้หญิง ลบค่านิยมรักผมต้องเป็นของผม
3. ค่านิยมของสังคมเปลี่ยนไป ยอมรับวัฒนธรรมตะวันตกมากขึ้น แต่การยอมรับของวัยรุ่นไทย โดยเห็นว่าการมีเพศสัมพันธ์ก่อนแต่งงานเป็นเรื่องปกติไม่รับมาให้หมด คือวัยรุ่นตะวันตกเมื่อมีเพศสัมพันธ์จะรู้จักการป้องกันและการคุมกำเนิด โดยใช้ถุงยางอนามัยหรือยาคุมกำเนิด ในขณะที่วัยรุ่นไทยไม่รู้จักการสวมถุงยางขณะมีเพศสัมพันธ์และไม่ได้มีคู่สัมพันธ์เพียงคนเดียว
4. สื่อไม่ควรมีการนำเสนอข่าวที่เป็นการสนับสนุนการอยู่ก่อนแต่ง เช่น มีการสัมภาษณ์ความคิดเห็นของดารานักแสดงในการอยู่ก่อนแต่งว่าเห็นควรหรือไม่ ซึ่งดาราสส่วนใหญ่จะตอบว่าเห็นด้วยเพื่อเรียนรู้นิสัยใจคอกัน เมื่อนิสัยเข้ากันไม่ได้ก็เลิก ซึ่งเป็นการสร้างค่านิยมผิด ๆ ให้วัยรุ่นเลียนแบบ

ข้อจำกัดในงานวิจัย

1. เมื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างสถานภาพการพักอาศัยกับจรรยาวิพากษ์ของวัยรุ่นพบว่า สถานภาพการพักอาศัยไม่มีความสัมพันธ์กับจรรยาวิพากษ์ อาจเป็นเพราะกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ (82.5%) เป็นวัยรุ่นที่อาศัยอยู่กับบิดามารดา นอกจากนั้นกลุ่มอื่น ๆ มีไม่ถึง 10% ซึ่งขนาดของกลุ่มตัวอย่างที่นำมาเปรียบเทียบแตกต่างกันมากจึงอาจทำให้ไม่พบความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ
2. ข้อมูลที่ได้จากวัยรุ่นในงานวิจัยอาจเป็นการตอบจากการคาดหวังของสังคมมากกว่าจากการให้ข้อมูลที่แท้จริงของวัยรุ่น เนื่องจากแบบสอบถาม 65.4% ให้ทางคุณครูที่โรงเรียนเก็บให้เด็กอาจไม่กล้าตอบตามความเป็นจริง

ข้อเสนอแนะในการทำวิจัย

1. ในการวิจัยนี้ ผู้วิจัยใช้กลุ่มตัวอย่างเป็นวัยรุ่นในเขตกรุงเทพมหานครเท่านั้น จึงน่าจะมีการศึกษาให้กว้างกว่านี้ ด้วยการศึกษากับวัยรุ่นในต่างจังหวัดว่าแตกต่างจากกรุงเทพมหานครหรือไม่

2. ควรมีการศึกษาตัวแปรอื่น ๆ ที่อาจมีความสัมพันธ์กับจรรยาวิพากษ์ของวัยรุ่นเกี่ยวกับพฤติกรรมการณ์ดพบระหว่างชายหญิง เช่น การอบรมเลี้ยงดูของบิดามารดา ฐานะทางเศรษฐกิจ อิทธิพลของกลุ่มเพื่อน เป็นต้น
3. ควรมีการศึกษาเปรียบเทียบของกลุ่มเด็กวัยรุ่นตอนต้น วัยรุ่นตอนกลางและวัยรุ่นตอนปลาย ว่ามีความแตกต่างกันหรือไม่
4. ควรมีการวิจัยเชิงคุณภาพเพื่อคู่ข้อมูลระดับลึก โดยผู้สัมภาษณ์ควรมีการสร้างความรู้คุ้นเคยกับวัยรุ่นเพื่อให้ได้ข้อมูลที่ถูกต้อง